

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 209/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Kvetánom, Jasenovská 11, Humenné, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 CoPr 3/2019 z 19. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoPr 3/2019 z 19. novembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Poprad (ďalej len „okresný súd“) bolo vedené konanie pod sp. zn. 7 Cpr 9/2016, v ktorom sa sťažovateľ v právnom postavení žalobcu domáhal proti žalovanému mestu Humenné, Kukorelliho 34, IČO 00 323 021 (ďalej len „žalovaný“), náhrady mzdy s príslušenstvom. Okresný súd o žalobe sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 Cpr 9/2016 z 9. februára 2018 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 7 Cpr 9/2016 z 12. septembra 2019 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanému priznal voči sťažovateľovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. O odvolaní sťažovateľa proti predmetnému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu z 9. februára 2018 v spojení s opravným uznesením z 12. septembra 2019 potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4. Podľa názoru sťažovateľa je napadnutý rozsudok krajského súdu nesprávny a nezákonný a jeho vydaním došlo k porušeniu jeho označených práv. Sťažovateľ namieta, že krajský súd „*nesprávnym procesným postupom a nevysporiadaním sa podľa ust. § 191 ods. 1 CSP so všetkými dôkazmi (relevantnými právnymi skutočnosťami)*“ predloženými v konaní nesprávne zistil skutkový stav, a preto vec nesprávne právne posúdil. Napadnutý rozsudok krajského súdu sťažovateľ považuje za nespravodlivý a zmätočný, pričom jeho odôvodnenie nie je „*presvedčivé a dôveryhodné*“ a odporuje listinným dôkazom a tvrdeniam sťažovateľa prezentovaným v konaní pred okresným súdom, ktoré žalovaný výslovne nepoprel.

5. Sťažovateľ ďalej poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu a zdôrazňuje že podanou žalobou sa v konaní vedenom okresným súdom domáhal náhrady mzdy proti žalovanému mestu Humenné, a nie proti Technickým službám mesta Humenné,

ktoré predstavujú samostatnú právnickú osobu zriadenú žalovaným, pričom krajský súd „*absolútne nedôvodne stotožnil tieto dva samostatné právne subjekty*“. Sťažovateľ krajskému súdu vytýka, že sa vôbec nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, ktoré v ústavnej sťažnosti podrobne uvádza a súčasne prezentuje konkrétne dôvody, na základe ktorých mal krajský súd jeho odvolaniu v plnom rozsahu vyhovieť. Súčasne podľa sťažovateľa krajský súd postupoval v rozpore s § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak sa vôbec nevysporiadal s okolnosťami, ktoré vyšli najavo po skončení konania vedeného okresným súdom a ktoré sa týkajú toho, že v mene žalovaného konali neoprávnené osoby.

6. Sťažovateľ s poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 563/03 zo 6. septembra 2005 navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted] na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoPr/3/2019 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19. novembra 2019 sp. zn. 4 CoPr/3/2019 a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť [redacted] trovy konania vo výške 254,88 Eur (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) za dva úkony právnej služby a 2 krát režijný paušál na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Júliusa Kvetána, Jasenovská 11, 066 01 Humenné do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

7. V závere sťažovateľ informoval ústavný súd, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie.

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ sa síce v petite ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 CoPr 3/2019, avšak z celého obsahu ústavnej sťažnosti, ako aj z argumentácie sťažovateľa v nej obsiahnutej vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv len napadnutým rozsudkom krajského súdu. Na základe uvedeného ústavný súd ustálil predmet konania tak, ako je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

III.

Právne posúdenie ústavným súdom

17. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

18. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu súbežne s ústavnou sťažnosťou aj dovolanie. Ústavný súd toto tvrdenie sťažovateľa overil na okresnom súde a zistil, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu bolo sťažovateľom podané dovolanie, ktoré je okresným súdom evidované 21. januára 2020.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. To znamená, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

20. Ústavný súd stabilne zastáva názor, že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti na ústavnom súde je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, III. ÚS 124/2017). Vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, totiž neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 180/2010).

21. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť mu bola predložená predčasne, keďže existuje iný orgán verejnej moci [Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)] oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa. Po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by totiž došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porovnaj m. m. II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len ťažko odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu (III. ÚS 35/2019, III. ÚS 480/2017).

22. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd podanou ústavnou sťažnosťou meritórne nezaoberal, keďže dospel k záveru o jej neprípustnosti, preto ju v zmysle zásady *ratio temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Ústavný súd sa súčasne zaoberal tým, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa prípadné posúdenie jeho dovolania najvyšším súdom ako neprípustného. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na právny názor, ktorý opakovane vyslovil vo svojej judikatúre (zohľadňujúc pritom rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99 z 12. 11. 2002, body 51, 53 a 54) a v zmysle ktorého bude mať sťažovateľ v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o podanom dovolaní zachovanú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (t. j. napadnutému rozsudku krajského súdu). Súčasne ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným

prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu